

Η ΑΥΤΡΩΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ (Ιω. 4, 5-42)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Αηδονιά, στις 9/5/2004)

1. Αναπόφευκτο ερώτημα

Είτε το θέλουμε είτε όχι, κυκλοφορεί μέσα μας το ερώτημα: «Γιατί τάχα ζούμε; Υπάρχει άραγε τίποτε μετά τον θάνατο; Μήπως το πιο καλό απ' όλα είναι εκείνο που έλεγαν οι αρχαίοι: «φάγωμεν, πίνωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκωμεν»;

Ή πιο απλά όπως το λένε σήμερα: «Δεν υπάρχει τίποτε. Φάε, πιέ, γλέντα. Μην ασχολείσαι με το τι λέει ο καθένας για τα πέρα από τον τάφο».

Η Σαμαρείτιδα, για την οποία ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο, ήταν γυναίκα με τέτοιες ιδέες. Δεν σκοτιζόταν για πολλά. Το μόνο που την απασχολούσε ήταν πώς θα περάσει καλά, πώς θα διασκεδάσει, πώς θα ευχαριστηθεί τη ζωή της. Όλες οι ενέργειές της κατευθύνονταν από αυτό το φρόνημα και τίποτε δεν την μετατόπιζε από τις τοποθετήσεις της αυτές.

Κάποτε πήρε την στάμνα της και ξεκίνησε για το πηγάδι του Πατριάρχου Ιακώβ, απ' όπου έπαιρνε νερό το χωριό της.

Εκεί βρήκε καθισμένο τον Χριστό. Της λέει:

-Δόσ' μου να πιώ.

Του απαντά:

-Καλά. Οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτες δεν μιλιούνται. Εσύ πώς τολμάς, Ιουδαίος άνθρωπος, να μιλάς σε Σαμαρείτη και μάλιστα σε γυναίκα;

Της είπε ο Χριστός:

-Αν ήξερες ποιός είναι αυτός που βρίσκεται μπροστά σου και τι ευκαιρία σου δίνεται από την παρουσία Του, θα του γύρευες εσύ νερό να πιείς. Και θα σου έδινε ένα νερό που θα γέμιζε τη ζωή σου. Θα χόρταινες μια για πάντα.

2. Χορταίνεις με νερό;

Ξέρετε τι σημαίνει για τον κοσμικό άνθρωπο το: «θα χορταίνεις μια για πάντα».

Αυτό που αναζητά κάθε στιγμή!

Τους κοσμικούς ανθρώπους, εκείνους δηλαδή που δεν δίνουν σημασία σε ψυχή και σε Θεό, το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι: «να χορτάσουν». Απ' ο,τι και αν απολαμβάνουν, θέλουν να χορτάσουν.

Όμως χορταίνουν ποτέ;

Η πείρα έχει αποδείξει, ότι κανείς, ποτέ, δεν χόρτασε ούτε «ψωμί», ούτε νόστιμο φαί, ούτε κρασί, ούτε κανενός είδους διασκέδαση. Ποτέ κανείς δεν είπε: «μπράβο χορτάσαμε!». Αύριο θα τρέχει για περισσότερα και διαφορετικότερα. Αισθάνεται πεινασμένος από την ίδια στιγμή που σκουπίζεται και σηκώνεται από το τραπέζι.

Τα έχασε η γυναίκα με τα λόγια του Χριστού, γιατί τα πήρε «επί λέξει».

-Και πώς θα μου δώσεις εσύ νερό; Αφού δεν έχεις κουβά. Πώς θα βγάλεις το νερό;

Της είπε ο Χριστός:

-Το νερό που θα σου δώσω, δεν είναι από το πηγάδι αυτό. Είναι άλλου είδους νερό.

Εκείνη του είπε:

-Δός' μου το Κύριε. Να μην διψάω πια. Να χορτάσω και εγώ. Να ησυχάσω.

Της λέει ο Χριστός:

-Κάθε καλό, έχει κάποιες προϋποθέσεις. Ακόμα και το πιο απλό. Έχεις το φαί στο πιάτο σου; Για να το φας, χρειάζεται μία προϋπόθεση. Να απλώσεις το χέρι σου, να το πάρεις, να το βάλεις στο στόμα σου και να το μασήσεις.

Κατά τον ίδιο τρόπο, για να σου δώσω, αυτό που μου ζητάς, χρειάζεται μια νόμιμη προϋπόθεση. Πήγαινε, φώναξε τον άνδρα σου και ελάτε εδώ μαζί. Και

να σας το δώσω.

Απαντάει η Σαμαρείτισσα:

-Δεν έχω άνδρα.

-Μμμ... Τι ωραία που μου τα λες, είπε ο Χριστός. Δεν έχω άνδρα.... Πέντε είχες τον ένα μετά τον άλλο. Και τώρα έχεις άνδρα, αλλά δεν είναι δικός σου.

Τι μας λέει ο Χριστός;

Το θέλημα του Θεού είναι να ζει ο καθένας με την δική του γυναίκα και η γυναίκα με τον δικό της άνδρα. Που τον παίρνουν εις το όνομα του Θεού και κατά το θέλημα του Θεού. Εκείνη που παίρνει ο καθένας, και εκείνον που παίρνει η καθεμιά, την ώρα που της αρέσει, δεν είναι κατά Θεόν. Γι' αυτό είπε ο Κύριος: «Και νυν ον έχεις», δεν είναι δικός σου.

3. Η αληθινή λατρεία

Λέει τότε η γυναίκα:

-Καταλαβαίνω πως εσύ βλέπεις μέσα στην καρδιά. Βλέπεις τα αιώνια. Είσαι προφήτης. Ξέρεις του Θεού το θέλημα. Πες μου λοιπόν, γιατί εμείς έχουμε πελαγώσει. Πού πρέπει να λατρεύουμε τον Θεό; Σ' αυτό το βουνό που λένε οι πατέρες μας, ή στην Ιερουσαλήμ που λέτε εσείς;

Της απάντησε ο Χριστός:

-Λάθος κάνεις. Και το λάθος είναι που ρωτάς πού πρέπει να προσκυνήσεις και να λατρεύσεις τον Θεό. Το σωστό ερώτημα είναι, «όχι πού;» αλλά «Ποιόν; Και πώς;».

Εμείς ξέρουμε, συνέχισε ο Κύριος, ότι θα ρθει στον κόσμο ένας που θα είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού. Αυτόν προσκυνάνε, αυτόν λατρεύουν. Γιατί έρχεται στον κόσμο για να σώσει τον κόσμο. Αυτόν όπου και αν τον προσκυνάς, καλά κάνεις.

-Μήπως είσαι συ ο Χριστός; λέει η Σαμαρείτιδα. Ξέρουμε ότι αυτόν πρέπει να περιμένουμε.

Της απάντησε ο Χριστός:

-Εγώ ειμι, εγώ είμαι.

Και η γυναίκα παρόλο που ήταν τόσο διεφθαρμένη, όταν άκουσε το «εγώ είμαι ο Χριστός», ξέχασε την στάμνα της στο πηγάδι και έτρεξε στο χωριό της να πει:

-Ελάτε. Ελάτε να δείτε άνθρωπο που μου είπε όσα έκανα. Μήπως είναι ο Χριστός; Ελάτε να δείτε, να ξέρουμε τι κάνουμε.

4. Ενδιαφερόμαστε για την ουσία της πίστης;

Εμείς, δεν έχουμε ανάγκη να μάθουμε ποιός είναι ο Χριστός, γιατί το ξέρουμε. Τον λατρεύουμε 2000 χρόνια τώρα. Το ξέρει η Εκκλησία.

Ναι. Το ξέρει η Εκκλησία. Εγώ όμως το ξέρω; Ή εγώ έχω χάσει τον δρόμο μου; Αυτό είναι το πρόβλημα.

Η πίστη στον Χριστό δεν είναι σε ποιό μανουάλι θα ανάψεις το κερί. Αυτά είναι τύποι όμορφοι, όταν ξέρεις ποιά είναι η ουσία. Διαφορετικά είναι πεθαμένοι.

Πότε είναι ζωντανοί οι τύποι; Όταν ξέρεις τι σημαίνει λατρεία του Χριστού. Και τι σημαίνει Χριστός. Δηλαδή τόχεις βάλει στην καρδιά σου, ότι ο Υιός του Θεού από αγάπη για μας ήλθε στον κόσμο. Για να μη μας πάρει ο κατήφορος και πνιγούμε με τις αμαρτίες μας, όχι σε κανένα ποτάμι, αλλά στο αιώνιο πυρ της κολάσεως. Και μας έδωσε τροφή το σώμα του και το αίμα του, για να τα τρώγουμε και να αποκτάμε και εμείς τη ζωή του.

Ποιός αποκτά ζωή αιώνια τρώγοντας το σώμα του Χριστού; Εκείνος που κοινωνεί όπως τον καλεί η Εκκλησία. «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης». Τι σημαίνει αυτό; Με ευλάβεια. Με φόβο Θεού. Με πίστη. Με αγάπη. Αγωνιζόμενος να έχει την καρδιά του σύμφωνη με το θέλημα του Θεού.

Να γιατί είναι απαραίτητο να διαβάζει και να ψάχνει ο άνθρωπος για τον λόγο του Θεού. Ο λόγος του Θεού φωτίζει νου και καρδιά. Χωρίς τον φωτισμό του Θεού, ο άνθρωπος ενεργεί όπως τον πάει η φύση. Όπως ενεργεί ένα οποιοδήποτε ζώο. Σκέπτεται μόνο τις φυσικές ανάγκες και αυτήν εδώ τη ζωή.

Όμως αυτή η ζωή κυλάει. Πού είναι οι αδελφοί μας που τους κάνουμε τα μνημόσυνα; Πέθαναν και έφυγαν.

Και πού πάνε; Όλοι έχουμε ακούσει ή δει γεγονότα που συμβαίνουν την ώρα

του θανάτου. Πολλοί άνθρωποι την ώρα που φεύγουν από τον κόσμο αυτό έχουν οράματα. Άλλοι βλέπουν αγγέλους και άλλοι δαιμόνια. Άλλοι σκιρτούν από χαρά γιατί φεύγουν να πάνε κοντά στον Χριστό. Και άλλους τους πιάνει αγωνία.

Λένε οι άγιοι Πατέρες: Την ώρα που ο άνθρωπος ετοιμάζεται να φύγει, κατεβαίνουν γύρω του άγγελοι και δαιμόνια. Και ο άνθρωπος πελαγώνει. Τον πιάνει φρίκη από την παρουσία των δαιμονίων. Χαρά από την παρουσία των αγγέλων. Τα δαιμόνια του παρουσιάζουν εικόνες από εκείνες που του άρεσαν όσο ζούσε. Και τότε, άνθρωποι με σκοτισμένη καρδιά και νου, αντί να θυμούνται ότι φεύγουν και πηγαίνουν στον Χριστό και στην κρίση, ορμάνε προς το μέρος των δαιμόνων, γιατί θέλουν να συνεχίσουν να απολαμβάνουν εκείνα που επιθυμούσαν στη ζωή τους. Και έτσι σφιχταγκαλιάζονται με τα δαιμόνια στην απώλεια.

5. Το χρέος μας

Είπε ο Χριστός στη Σαμαρείτιδα: Προϋπόθεση, να σου δώσω το ζωντανό νερό, είναι να φωνάξεις τον άνδρα σου και να έλθετε εδώ.

Προϋπόθεση για μας είναι:

Να καλλιεργούμε την πίστη, την αγάπη, την υπακοή στο θέλημα του Θεού, για να είμαστε αληθινοί πιστοί, άξιοι να τρώμε το σώμα του και το αίμα του, που είναι αγιασμός και σωτηρία.

Η Σαμαρείτιδα πίστευσε στον Χριστό. Και οδήγησε κοντά Του με τα λόγια της και τους άλλους Σαμαρείτες. Και όλη την οικογένειά της. Τις τέσσερες αδελφές της, που όπως διαβάζουμε στο βίο της ήταν ίδια ποιότητα με αυτή. Και δύο παιδιά που είχε αποκτήσει. Όλοι μαζί επτά. Έγιναν και οι επτά απόστολοι και μεγαλομάρτυρες. Εορτάζονται σήμερα. Να μας αξιώσει ο Χριστός με τις πρεσβείες τους να βρεθούμε όλοι στην Βασιλεία του. Αμήν.-